

DNEVI POEZIJE
IN VINA

Brez predhodnega pisnega dovoljenja Beletrine je prepovedano reproduciranje, distribuiranje, dajanje v najem, javna priobčitev, predelava ali druga uporaba tega avtorskega dela ali njegovih delov v kakršnemkoli obsegu ali postopku, vključno s fotokopiranjem, tiskanjem, javnim interaktivnim dostopom ali shranitvijo v elektronski obliki.

Prva ustanoviteljica Študentske založbe, predhodnice zavoda Beletrina, je Študentska organizacija Univerze v Ljubljani.

Vse informacije o knjigah Beletrine dobite na spletnem naslovu:

WWW.BELETRINA.SI

CIP - Kataložni zapis o publikaciji
Narodna in univerzitetna knjižnica, Ljubljana

Krisztina Tóth ZJUTRAJ JE NAJLEPŠE

Prevod
Andrej Brvar, Gabriella Gaál, Kristina Kočan in Milan Vincetič

Izvršna urednica
Živa Borak

Lektura
Jernej Županič

Prelom
Jana Kuharič

Tehnični urednik
Marko Hercog

Izdajatelj
Beletrina
Kersnikova 4, 1000 Ljubljana
www.beletrina.si

Za založbo
Mitja Čander

Naklada: 400 izvodov

Ljubljana 2020

Krisztina Tóth
ZJUTRAJ JE NAJLEPŠE

v slovenski jezik prevedli Andrej Brvar, Gabriella
Gaál, Kristina Kočan in Milan Vincetič

Dosszié

Nem fájt? Figyelsz egyáltalán?
Nem figyeltem. Nézttem hanyatt a kanapén, hogy
süt át a fény a színes karikákon:
mint egy templomban, sárga, kék, piros
ólomüveg: lakásban ilyet sose láttam.
Sietni kellett, ötre jött az anyja.
Letolt gatyában ugrált ki utánam,
a kádban guggoltam, ő a csaphoz állt.
Szerintem is klassz, reggelenként a legszebb.

Tizenhat voltam, eltelt még tizenhat,
mellettem állt a piros hetesen:
...az ólomüveg, tudod, az ebédlő
és a nappali közt, azt ugye meghagytátok?
...dehogyan hagytuk. azt még apám csinálta,
színes dossziék a két ablak között,
a vállaltól hozta haza őket...
...én most leszálok, metróval megyek.

Dosje

Ni bolelo? Me sploh poslušáš?
Nisem ga poslušala. Vznak na kanapeju sem motrila,
kako sije svetloba skozi barvne kroge:
kot v cerkvi, rumeno, modro, rdeče
svinčevo steklo: v stanovanju česa takega nisem
nikoli videla.
Morala sva pohiteti, ob petih bo prišla njegova mati.
S spuščnimi gatami je skakljajal za mano,
čepela sem v kadi, on se je postavil k pipi.
Tudi meni je super. Zjutraj je najlepše.

Stara sem bila šestnajst, prešlo jih je še šestnajst,
stal je ob meni na rdeči sedmici:
... svinčevo steklo, veš, med jedilnico
in dnevno sobo, pustili ste ga, ne?
... kje pa. Vstavil jih je še oče,
barvne dosjeje med oknoma,
prinesel jih je iz podjetja...
... tukaj izstopim, grem z metrojem.

File

»Hey, did it hurt? Hey, did you hear?«
I didn't. Lying back upon the couch, I gazed at
the colored circles gleaming with the back-light:
like a church window, yellow, blue and red
stained glass: something I'd never seen in an
apartment.
We had to rush - by five his mom was coming.
He hopped behind me, pants around his ankles.
I squatted in the bath; he stood at the tap.
Yeah, I love it too. The morning's when it's nicest.

I was just sixteen, sixteen more years elapsed,
Then, on bus seven one day, there he was.
»The stained glass thing between the dining room and
the sitting room, you know? I guess you guys kept
that up?«
»Be serious. That was just something Dad made.
He brought some colored files home from the office
and put them in between the double windows ...
... I get off here and take the metro. Cheers!«

Mért leplezõdnek le mindig a csodák.
Mikulás. Gólya. Most meg ez.

Zakaj čudeži vedno izgubijo čar.
Miklavž. Štorklja. Zdaj pa to.

Why do all wonders have to be exploded?
Santa Claus. Storks. And now comes this.

Kutya

Fekete földrögnek tűnt, az olvadáskor
hegyoldalról leomlott hókupacnak.
Sötétedett, nem látszott más a tájból,
csak ónos földek, párák volt az ablak,
ahogy közeledtünk, úgy tűnt, mintha mozogna,
mintha egy kabát emelgetné a karját,
egy árnyékstoppos az útszélre dobva,
amin fényoszlopok tekintete hajt át.
Hol felvillant, hol eltűnt, de a sorban
odaérve mindenki kerülőt tett,
nézni kezdtem az útpadkát, hogy hol van,
és egyszer csak ott volt. Mint egy merülő test,
a mellső két láb támaszkodott a sárban,
mintha indulna, orrát a szélbe tartva,
a felső rész figyelt. De mögötte, láttam,
péppé roncsolva terült szét az alja.
A véres szőrből kiálló hátsó lába
egyenletes, kínos ütemre rángott,
ült a fél kutya, nyitva volt a szája,
és láttam a szemén, hogy mindent látott.
Kiabáltam, hogy állj meg, húzódj félre,

Pes

Videti je bil kot gruda zemlje, kot snežna
gmota, kotaleča se s pobočja, ko topi se sneg.
Mračilo se je, nič drugega se ni videlo,
samo kositrna polja, okno je bilo zarošeno,
ko sva se bližala, se je zdelo, da se premika,
kot če bi plašč dvigoval rokav,
ki ga štoparjeva senca meče na rob ceste,
medtem ko čeznjo pogledujejo žarometi.
Zdaj se je prikazala, zdaj izginila, ampak vsi vozniki
so naredili ovinek, ko so se ji bližali,
gledala sem bankino, kje je,
in naenkrat je bila tam. Kot telo, ki se pogreza,
prednji nogi sta se opirali v blato,
kot bi hotel naprej, dvignil je smrček v veter,
gornji del je oprezal. Toda za njim, videla sem,
se je spodnji del razvlekel in razmazal v zdriz.
Iz krvave dlake je štrlela zadnja noga,
trzala je v enakomernem, mučnem ritmu,
polovica psa je sedela, gobec je imel odprt,
iz njegovih oči sem razbrala, da je vse videl.
Kričala sem, ustavi se, postavi se na stran,

Dog

It seemed no more than a clump of earth in the thaw,
a snowball that had rolled down a steep slope.
The day was darkening, nothing to see at all
just fields like tin, the windscreen part steamed up,
but as we neared it seemed vaguely to shift
like a heavy coat raising a loose sleeve,
a ditched hitchhiker's shade thumbing a lift
in the brief glare of the passing headlights' weave.
It was there one moment, gone the next. Each car
in the queue steered well clear of the thing
but I looked out for it on the hard verge
and suddenly there it was again. It seemed to sink
like a body, its two near legs in sludge
as if about to run, its nose held to the air,
its upper part attent. But behind I saw
its lower half, wrecked to a pulp. And there,
from its blood-clotted coat, stuck its back leg
that to a regular, agonising pulse kept kicking;
mouth wide open, it sat there, a half-dog
though I could tell from its eyes that it saw everything.
I cried out, Stop! draw up at the side

könyörögtem, hogy mentsd meg, üsd el, bármi,
vagy legyen mögöttünk már valaki végre
aki ráhajt. De hát mit kell csinálni?!
Mit kell csinálni? – emelked föl a hangod,
mit akarsz tőlem?! Mégis, mit akarsz tőlem?
Azt akartam, hogy állj meg és ne hagyd ott,
ha megtaláltad vagy vedd fel, vagy öld meg.
Egész héten ott volt a kutya köztünk.
Arra gondoltunk, jobb volna mégis otthon.
Mintha mi volnánk, akik az útra löktük,
és szavakkal kéne kerülgetni folyton.
De mégse tudtam nem akarni, hogy este
fölém hajolj: feszülő karodat néztem,
próbáltam nem gondolni a testre,
ahogy ott támaszkodik az árokszélen,
arra az ütemes mozgásra, miközben
a szemed a távolba néz és nem felel,
hogy mennyi, mennyi ádáz lemondás
van abban is, ahogy szeretkezel,
ahogy azt kérdezed, mégis mit akarsz tőlem,
miközben ütöd a kormányt és rám se nézel,

rotila sem te, odreši ga, povozi ga, karkoli,
ali naj bo končno za nami nekdo,
ki bo zapeljal čezenj. Kaj pa je treba storiti?!
Kaj je treba storiti? – si dvignil glas,
kaj hočeš od mene?! Kaj sploh hočeš od mene?
Hotela sem, da se ustaviš in ga ne pustiš tam,
če si ga že našel, ali ga vzameš s sabo ali ga ubiješ.
Pes je bil ves teden med nama.
Pomislila sva, doma bi bilo vendarle bolje.
Kot da sva bila midva, ki sva ga vrgla na cesto,
in bi se ga morala ves čas ogibati z besedami.
Toda kljub temu si nisem mogla ne želei, da se zvečer
ne bi nagnil nadme: gledala sem tvoje napete roke,
poskušala sem ne misliti na telo,
kako se opira na robu jarka,
na ritmično gibanje,
medtem ko tvoje oči zrejo v daljavo in molčijo,
koliko, koliko srditega odrekanja
je tudi v tem, kako se ljubiš,
ko me vprašaš, kaj sploh hočeš od mene,
medtem ko tolčeš po volanu in me sploh ne pogledaš,

of the road. I begged you to save it or kill it now,
anything, let the cars behind us provide
an ending. But what can I do? What? Just how
should I end it? And so your voice grew sharp.
What do you want of me? What is it you want? Tell me!
I wanted you not to leave it, I wanted you to stop.
Once you found it you should look after it or kill it.
A week we tended the dog, because we thought
at least it's better off home with us giving it attention,
as if it were we ourselves who had hit it and left it out
in the road, a fact we had somehow not to mention.
But I could still not help wanting you wrapped
about me at night: I watched your muscular arm
trying not to think of the body that lay propped
in the roadside ditch, of the leg beating like a drum
while your eyes were focused somewhere far away
but did not answer; about the constant fury
and resignation involved in even love-making, and
the way
you asked me just what it was that I wanted you to do,
striking the steering wheel over and over again,
and not once looking directly at me, while I

és látni a vállad mögött a szitáló esőben
ázó tájat a véres, téli éggel.

za tvojo ramo pa je videti pokrajino
v pršičem dežju in s krvavo zimskim nebom.

watched as beyond your shoulder rain beat down,
soaking fields under a bloodshot winter sky.

Translated by Jozefina Komporaly

Kelet-európai triptichon

I.

Nevünket mondja a hangosbemondó
és mi felpattanunk. Nevünket
rosszul írják és rosszul ejtik,
de mi készségesen mosolygunk.
A szállodákból elhozzuk a szappant,
az állomásra túl korán megyünk.
Nehéz bőrönddel, bő nadrágban
mindenütt ténfereg egy honfitársunk.
Velünk mennek a vonatok rossz irányba,
és ha fizetünk, szétgurul az apró.

Határainkon félünk, azokon túl
eltévedünk, de felismerjük egymást.
Felismerjük a világ túlfelén is
a lámpaláztól átizzadt ruhát.
Alattunk áll meg a mozgólépcső, szakad le
a teli szatyrok füle, és mikor
távozunk, megszólal a riasztó.
Bőrünk alatt, mint egy sugárzó ékszer
[ott a bűntudat mikrochipje.](#)

Vzhodnoevropski triptih

I.

Imenoma nas pokličejo po zvočniku,
in že smo pokonci. Napačno napišejo
naše ime in napačno ga izgovorijo,
ampak mi se uslužno smehljamo.
V hotelu si prisvojimo milo,
prezgodaj odidemo na postajo.
S težkim kovčkom, v širokih hlačah
se povsod potika kak rojak.
Vlaki nas peljejo v napačno smer,
in ko plačujemo, se nam razsuje drobiž.

Na naših mejah nas je strah, onstran
njih zaidemo, a se prepoznamo.
Še na drugi strani sveta prepoznamo
od živčnosti prepoteno obleko.
Pod nami se ustavijo tekoče stopnice, strgajo
se prepolne vrečke, in ko
odhajamo, se oglasi alarm.
Tam pod našo kožo kot sevajoč nakit
[mikročip krivde.](#)

East-Europe Triptych

I.

The loudspeaker calls out our names
and we jump up. Our names are
misspelled and mispronounced,
but we smile graciously.
We take the soap from the hotel,
and arrive too early at the station.
With heavy suitcases, in baggy trousers,
everywhere one of our compatriots loitering.
The trains go with us in the wrong directions,
and if we pay, the small change rolls everywhere.

At our borders we're afraid, and beyond that
we get lost, but recognize each other.
We know the other side of the world,
the sweat-drenched clothes beneath the coat.
Below us stands the escalator, the handle
of the shopping bag filled to bursting rips, and when
we leave, the alarm goes off.
Beneath our skin, like a radiating jewel,
is the microchip of a [guilty conscience.](#)

II.

Tudom, hol laksz, ismerem azt a várost.
Ismerem azt a fekete vízesést.
Anyád a tetőre járt napozni,
nyáron a bányatóban fürödtetek.
Ismerem azt a láb nélküli embert
aki a kapualjban lakik,
ismerem azt az országot, ismerem
vonatait, sírását, klór egét,
savas esőit, lassú havazását,
túlöltöztetett, sápadt csecsemőit.

Tudom, hol laksz. Hiába élsz akárhol,
csonkolt akácok szegélyezte út
kísér álmodban, hogyha hazagondolsz.
Ünnep múltán, mikor mint túl nehéz
halottat, lábánál fogva vonszolják a fát,
megállsz, nézed, ahogy többihez lökik.
Tudom, mit látsz. Emberi testek kusza halmát

II.

Vem, kje si doma, poznam tisto mesto.
Poznam tisti črni slap.
Tvoja mati se je sončila na strehi,
poleti ste se kopali v rudniškem jezeru.
Poznam tistega človeka brez nog,
ki stanuje v veži,
poznam tisto državo, poznam
njene vlake, jok, nebo zbledelo,
kisli dež, počasna sneženja,
preveč oblečene, blede dojenčke.

Vem, kje stanuješ. Zaman živiš kjerkoli,
v sanjah te spremlja cesta z obrezanimi
akacijami, ko pomisliš na dom.
Ko prazniki minejo, vlečejo jelko
kot pretežkega mrliča z nogami naprej,
ustaviš se, gledaš, kako jo sunejo k drugim.
Vem, kaj vidiš. Prepleten kup človeških teles,

II.

I know where you live, I know that city well.
I know that black rainfall.
Your mother used to sunbathe on the roof,
in the summer you swam in the quarry lake.
I know that man, his legs amputated,
who lives in the entranceway.
I know that country, I know
its trains, its cries, its chlorine heavens,
its acid rains, its lingering snowfalls,
its pale overly-swaddled infants.

I know where you live. No matter where it is,
if you happen to think of home, the road bordered
with the stumps of acacia trees
haunts you in your dreams.
During the feast, when they drag in
the tree, like a dead man, too heavy, grabbing at the
foot,
you stop and look, as it is cast out to the others.
I know what you see: the disheveled heap of human
bodies,

kinyújtott, sárga karjukon egy-egy
ottfelejtett ékszerrel: kék-arany
kifosztott szaloncukorpapírral.

III.

A nevem Alina Moldova.
Kelet-Európából jöttem,
magasságom 170 centiméter,
várható életkorom 56 év.
Fogaimban amalgámtömést,
szívemben öröklött szorongást hordok.
Angolomat nem értik,
franciámat nem értik,
akcentus nélkül
csak a félelem nyelvét beszélem.
A nevem Alina Moldova.
Szívbillentyűm őrizetlen sorompó,
ereimben mérgek keringnek,
várható életkorom 56 év.
Tíz éves fiamat elbírom,
szerzek lisztet, mozgó vonatra szálllok.

na iztegnjenih, rumenih rokah
s pozabljenim nakitom: z modro zlatimi,
zapljenjenimi papirčki bonbonov.

III.

Pišem se Alina Moldova.
Prihajam iz Vzhodne Evrope,
visoka sem 170 centimetrov,
moja pričakovana življenjska doba je 56 let.
V zobeh imam amalgamske plombe,
v srcu podedovano tesnobo.
Moje angleščine ne razumejo,
ne razumejo francoščine,
brez akcenta
govorim le jezik strahu.

Pišem se Alina Moldova.
Moja srčna zaklopka je nezastražena zapornica,
po žilah mi krožijo strupi,
moja pričakovana življenjska doba je 56 let.
Preživljam desetletnega sina,

on every one of their extended yellow hands
a forgotten jewel: plundered
blue and gold Christmas-candy wrappers.

III.

My name is Alina Moldova.
I come from Eastern Europe,
I am 170 centimeters in height,
my life expectancy is 56 years.
I have amalgam fillings in my teeth,
in my heart I carry an inherited dread.
When I speak English, no one understands me,
when I speak French, no one understands me,
It is only the language of fear
that I speak without an accent.

My name is Alina Moldova.
My heart valves are an unmanned rail-crossing,
poisons circulate within my veins,
my life expectancy is 56 years.
I support my ten-year-old son,

Megüthetsz, rázogathatsz,
csak a fülbevalóm zörög,
mint levált alkatrész
a még forgó motorban.

priskrbim si moko, stopam na vlak, ko že spelje.
Lahko me udariš, stresaš,
le moji uhani žvenketajo
kot odpadel rezervni del
v stroju, ki še deluje.

*Prevedli Gabriella Gaál,
Andrej Brvar in Milan Vincetič*

I get hold of some flour, step onto moving trains.
You can hit me, you can shake me,
but my earring only jangles a little,
like a loosened part
in a motor still running.

Translated by Otilie Mulzet

Tartalom

Dosszié	4
Kutya	8
Kelet-európai triptichon	14

Vsebina

Dosje	5
Pes	9
Vzhodnoevropski triptih	15

Contents

File	5
Dog	9
East-Europe Triptych	15

Krisztina Tóth

(1967, Madžarska) sodi med najbolj brane in priljubljene avtorice na Madžarskem, za svoja dela je prejela številne nagrade. V času študija književnosti je dve leti preživela v Parizu. Poučuje kreativno pisanje, nekaj časa se je preživljala tudi z oblikovanjem svinčevega stekla. Objavila je deset pesniških zbirk in šest proznih del. Roman *Akvárium* (»Akvarij«) je bil leta 2015 uvrščen na seznam prestižne nemške literarne nagrade *Internationaler Literaturpreis*. Piše tudi za otroke in mladino in se v teh delih loteva tabuiziranih tem. Njena dela so prevedena v številne jezike in vključena v različne antologije, sama pa prevaja iz francoščine.

(1967, Hungary) is one of the most read and popular Hungarian writers and has received numerous prizes and awards for her work. She studied literature and spent two of her university years in Paris. Tóth teaches creative writing and she worked for some time as a stained-glass window designer. She published ten poetry collections and six books of prose. The novel *Akvárium* (»Aquarium«) was shortlisted for the prestigious German *Internationaler Literaturpreis* award in 2015. Tóth also writes for children and youth, tackling taboo subjects. Her poetry has been translated into many languages and included in various anthologies. She also translates from French.